

σίτης Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀκράτεια γλώσσης, ἀκριτομυθία, φλυαρία, τῆς σημασίας προελθούσης ἐκ τῆς δοξασίας ὅτι ἡ γλωσσαλγία προκαλεῖ ἀκράτειαν τῆς γλώσσης Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): "Εἶχ' κί αὐτός τοῦ γλουσσίτ' (εἶναι ἀκριτόμυθος, φλύαρος).

γλωσσίτσα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.) γλουσσίτσα βόρ. ἰδιώμ. γλουσσίτσα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α.

1) Μικρὰ γλῶσσα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.): "Ἐχει μὴ γλωσσίτσα τοσηδὰ (= πολὺ μικρὰν). Ἐδάγκασε τὴ γλωσσίτσα του τὸ μωρὸ κοιν. Κάποιος τὸ κακομελετᾷ τὸ παιδί μας ποὺ ἐδάγκασε τὴ γλωσσίτσα του Ἐρεικ. Καὶ μασώντας ὁλοένα καὶ παίροντας μὲ τὴ γλωσσίτσα τῆς τὰ λειωμένα ψίχουλα ἀπὸ τὸ στρατσόχαρτο, τοῦ ἐπρότεινε δειλὰ νὰ πᾶνε ἔς τὸ σπῖτι τῆς Γ. Ξενόπ., Κοσμ. πρωτοξυπν. 100 || Ἀσμ.

"Ἀνοιξ' ἀχέλι μου πλωρί, καρδιά φαρμακωμένη, κί ἀρχίνησε, γλωσσίτσα μου, σὰν ποὺ 'σου μαθημένη (μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)

"Ἀρχίνησε, γλωσσίτσα μου, καὶ σὺ καημένο στόμα! (μοιρολ.) Πελοπν. (Καρυόπ.)

Μόν' τὴ γλουσσίτσα μ' ᾤησιν μι κί τοῦ διξί μ' τοῦ χέρ' Θράκ. (Σουφλ.)

Κάνει ἀρχὴ ἔς τὰ μάτια του τὰ γαλοζυμωμένα, ὕστερα ἔς τὰ φρυδάκια του τὰ γαῖτανοπλεγμένα κ' ὕστερα ἔς τὴ γλωσσίτσα του τὴν ἀδονολαλοῦσα (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1. 2) Ἡ γλῶσσα ὡς ὄργανον τοῦ λόγου μετὰ θωπευτικῆς ἢ εἰρωνικῆς σημασίας κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.): Ἐλύθηκε ἡ γλωσσίτσα του καὶ τὰ λέει τώρα τὰ λογάνια του. Δὲ σταματάει ἡ γλωσσίτσα τῆς. Ἡ γλωσσίτσα τῆς πάει ροδάνι. Δέθηκε ἡ γλωσσίτσα τῆς. Λύθηκε ἡ γλωσσίτσα τῆς καὶ δὲν ξέρει τί λέει κοιν. || Φρ. Κόβει καὶ ράβει ἡ γλωσσίτσα τῆς (εἶναι γλωσσώδης καὶ φλύαρος) Ἀθῆν. || Ἀσμ.

Γιουμόζ' ἡ στόμας τ' αἵματα, τὰ χεῖλια του φαρμάκι κ' ἡ δόλια ἡ γλωσσίτσα του λαλεῖ σὰ χιλιδόνι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἀρχίνησι, γλουσσίτσα μου, τραγούδια ν' ἀραδιάσης, τοὺς φίλους σου τοὺς καλιστοὺς νὰ τοὺς ἱκονομιᾷς Θράκ. (Μάδυτ.) 3) Μεταφ., ὁ φλύαρος, κακολόγος, αὐθάδης κοιν.: Εἶναι μὴ γλωσσίτσα! κοιν. Σοῦ'ναι μὴ γλωσσίτσα 'φτούνη 'φτοῦ ποὺ δὲν παίρνει παραπάνον Γαργαλ. Εἶνι γλουσσίτσα ἡ γ'ναῖκα τ'. Δὲν τὰ βγάδ'ς πέρα μὴ τ' αὐτή. Μύτικ. 4) Ὁ γαργαρεὼν, ὁ σταφυλίτης Δαρδαν. (Λάμπσικ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.) Συνών. γ λ ω σ σ ἴ τ α 1, καμπα νέ λ ι, σταφυ λ ᾱ ς, σταφυ λ ἴ τ α ς. 5) Ὁ ἰχθύς γ λ ὦ σ σ α εἰς μικρὰν εἰσέτι ἀνάπτειν Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Γιὰ κολατσιὸ ἐπῆρε ψωμί ἀγωνάρι καὶ μὴ γλωσσίτσα γιὰ προσφαί (ψωμί ἀγωνάρι = γωνία ἄρτου) Ἐρεικ. Συνών. γ λ ω σ σ ἴ τ σ ι 2. 6) Πᾶν τὸ προέχον ὡς μικρὰ γλῶσσα, ἥτοι α) Μικρὰ φλόξ σύννηθ.: Τὸ λιανόκερο κολλημένο ἔς τὸν τοῖχο, χύνει μὲ τὴ μικρὴ γλωσσίτσα του μελαγχολικὸ φῶς Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 166. β) Μικρὰ γλωττίς κώδωνος ἐνιαχ. γ) Στενὴ λωρὶς γῆς εἰσχωροῦσα εἰς τὴν θάλασσαν σύννηθ. δ) Στενὴ λωρὶς θαλάσσης εἰσχωροῦσα εἰς τὴν ξηρὰν ἐνιαχ.: Σὲ μερικὰ μέρη

μάλιστα κοβόταν ὅλως διόλου ἀπὸ μὴ γλωσσίτσα θάλασσας, ποὺ θὰ χρειαζόταν γεφυράκι γιὰ νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς Γ. Ξενόπ., Κοσμ. 143. ε) Εἶδος κτενίσματος, κατὰ τὸ ὅποιον μικραὶ ποσότητες τριχῶν σχηματίζουν περὶ τὸ μέτωπον ἢ τοὺς κροτάφους μικρὰς γλώσσας ἐνιαχ.: Τῆς πᾶνε καλὰ οἱ γλωσσίσσες, γιὰτὶ εἶναι πολλὰς Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. κ λ ο κ λ ὁ, λ ὁ ἰ δ ο, μ υ τ ἄ κ ι, ρ α μ ὁ ν α. στ) Τὸ περὶ τὴν πτέρναν τμήμα τοῦ περιποδίου, ἔχον προφανῶς σχῆμα μικρᾶς γλώσσης Πόντ.

γλωσσίτσι τό, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθρ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ ι.

1) Ἡ μικρὰ γλῶσσα, συνήθως ἡ γλῶσσα τῶν νηπίων. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1. 2) Ὁ ἰχθύς γλῶσσα εἰς μικρὰν εἰσέτι ἀνάπτειν. Συνών. γ λ ω σ σ ἴ τ α 5.

γλωσσιώτικος ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλωσσιώτικο Α. Μωραϊτίδ., Διηγ. 3.93.

Ἐκ τοῦ τοπων. Γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ὠ τ ι κ ο ς.

Εἶδος οἴνου προερχομένου ἐκ τοῦ χωρίου Γλῶσσα τῆς Σκοπέλου: Ἐπερναν ἀπὸ τὸ σπῖτι τὰ χρειαζόμενα, ἐγέμιζε καμμιὰ δαμιζάνα μαῦρο γλωσσιώτικο καὶ καμμιὰ χιλιάρικη μοσχάτο ἐντόπιο.

γλωσσοβοιδιὰ ἡ, Ἡπ. (Θεσπρωτ.) γλωσσοβοδιὰ Ἡπ. (Μαργαρ. Πάργ.) — Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ, 2,162.

Τὸ φυτὸν Ἐχίον τὸ κοινὸν (Echium vulgare), τῆς οἰκογ. τῶν Τραχυφυλλιδῶν (Borraginaceae) ἐνθ' ἀν.

γλωσσόβοιδο τό, ἐνιαχ. γλουσσόβοιδου Ἡπ. (Ἀγναντ. Καταρρ. Μελισσ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ β ὀ ἰ δ ι.

Γ λ ω σ σ ο β ο ἰ δ ι ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Κεῖν' τοῦ χουρτάρ' μὴ τοῦ στινὸ τοῦ φύλλου εἶνι γλουσσόβοιδου Ἀγναντ.

γλωσσοβόλημα τό, Λεξ. Δημητρ. γλωσσοβόλισμα Κορ. Ἀτακτ. 4,82. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο β ο λ ὶ. Ὁ τύπ. γ λ ω σ σ ο β ὶ λ ι σ μ α καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ βολὴ διὰ τῆς γλώσσης, ἡ κακολογία Κορ., ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. κ α κ ο γ λ ω σ σ ἱ ᾶ. 2) Μικρολογία, φλυαρία Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γλωσσοβολῶ Κρήτ. (Κατσιδ.) — Κορ., Ἀτακτ. 482—Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -β ο λ ὶ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Βάλλω, κτυπῶ διὰ τῆς γλώσσης Λεξ. Δημητρ.: Γλωσσοβολᾷ τὰ σάλια του. β) Μεταφ., ἐπιτίθεμαι διὰ τῆς γλώσσης, διὰ λόγων Κρήτ. (Κατσιδ.): Δὲν εἶναι νὰ τοῦ ποῦνε πρᾶμα, καὶ γλωσσοβολᾷ (πρᾶμα = κάτι τὸ ἐλάχιστον). "Ο,τι κί ἄνεν τοῦ ποῦνε, γλωσσοβολᾷ. 2) Φλυαρῶ, μικρολογῶ Κορ., Ἀτακτ., ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 3) Κακολογῶ, συκοφαντῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ο δ ῆ ρ ν ω Α1β.

